

[Ib Christensen]

En sådan politik betyder positiv indsats i Nord-Syd-dialogen, betingelsesløs frihandel med den tredje verden, øget u-landsbistand og affinding af den bistand, der i dag er betinget af indkøb af danske varer og tjenesteydelser. Det betyder stop for stiltiende accept af militær støtte til reaktionære regimer i den tredje verden.

En sådan politik betyder fuld loyalitet over for De Forenede Nationer, opprioritering af den danske FN-politik, tæt samarbejde med de øvrige nordiske lande i FN og anden sammenhæng og samarbejde om verdensfredens aktuelle problemer med den tredje verden for derved at undgå en vestlig isolation, som der er stor fare for sker i disse år.

En sådan politik betyder aktiv indsats for afspænding, for fri udveksling af personer og tanker mellem Øst og Vest, for gensidig, effektiv, kontrolleret nedrustning for at stoppe rustningsvanviddet.

En sådan politik betyder videre, at Danmark må frigøre sig for de snævre tøjrslag, de senere års regeringer har lagt Danmarks udenrigspolitik i i forhold til De europæiske Fællesskaber, og som senest er illustreret med den fælles såkaldte beslutning om at iværksætte handelssanktioner over for Iran og forsøge at etablere en boykot af de olympiske lege.

Det er på den baggrund, jeg finder det mest karakteristisk for den udenrigspolitiske udvikling, der er sket i det sidste års tid, at bindingen og underkastelsen under fælles EF-retningslinjer og fælles EF-beslutninger på det udenrigspolitiske område er blevet om muligt endnu tydeligere end nogen sinde før – meget anskueligt i de sidste to forhold, jeg her har nævnt.

Det er også på den baggrund, der er behov for, at folketinget slår fast, hvor dansk udenrigspolitik finder sin afgørelse i henhold til Danmarks Riges grundlov, således at regeringen kan være forvisset om, at det er folketingets ønske, at Danmarks udenrigspolitik bestemmes af Danmarks regering og af folketinget og ikke i praksis af afgørelser i EFs Ministerråd.

Da det sådan set i og for sig kun er en fastslåen af, hvad der er en selvfølge, eller i hvert fald burde være en selvfølge, håber jeg på betydelig tilslutning – faktisk burde den

være enstemmig – til det forslag om motive-ret dagsorden, jeg herved skal fremsætte:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget fastslår, at Danmarks udenrigspolitik skal afgøres af regeringen og folketinget og ikke af De europæiske Fællesskaber, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Første næstformand (Enggaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår ligeledes i forhandlingen.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Danmark bliver fattigere i disse år. Det er svært at blive materielt fattig, men endnu stærkere vil det virke, og endnu farligere kan det blive, hvis vi også forarmes holdningsmæssigt som folk. Der er desværre også her i dag tegn på, at vi bliver det.

Vi ved, at Sovjetunionen undertrykker både mennesker og nabostater, sidst Afghanistan. Men som vi i 1930'erne veg for Hitlerdiktaturet, således er vi også i dag vejet for Bresjnevdiktaturet, selv om nogle i denne sal skammer sig over det. Vi siger, at vi tager hensyn til sportsfolk og afspænding, men det passer jo ikke. Vi går på akkord, som vi gjorde det i 1930'erne, og når man går på akkord, kan man altid finde tusinde gode grunde til at gøre det.

Lad os også bare indrømme, at vor holdning til det lille nærestlige demokrati Israel er dybt præget af vor frygt for ikke at få olie, og mens jeg anerkender udenrigsministerens gode vilje, svigter vi alligevel vores allierede USA i Iransagen, hvor selve det internationale retssystem er på spil.

Danmark skal ikke søge konfrontationer. Verden er farlig nok endda. Men debatten her i dag kan give anledning til at minde om, at langt størstedelen af det sydafrikanske folk formentlig er taknemligt for, at vi her turde deltage i international pression for at fremtvinge en liberalisering, som kom. Den frihed, som vi nu igen er begyndt at synges om efter Højskolesangbogen, er i fare, hvis vi opgiver eller glider bort fra den ranke udenrigspolitik, som vi førte endnu et langt stykke op i 1970'erne.